

Izhaja:

10. in 25. vsakega
mesca.

Dopisi naj se frankujejo.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto V.

V Celovci 1. januarja 1886.

Št. 1.

Gosp. prof. Einšpieler v deželnem zboru.

Odkar sedi gosp. prof. Einšpieler v dežel-
nem zboru koroškem, zmirom se je možko pote-
goval za „vero, dom in cesarja!“ Obnašal se
je zmirom tako, kakor želijo njegovi volilci, toraj
je branil sv. katoliško vero in slovenskega kmeta.
Tudi letos se je oglasil s pravo besedo o pravem
času. Posebno trdo so se on, gosp. Muri in mil.
gosp. knezoškof sprijeli z liberalci v 14. seji dne
17. decembra.

Na vrsti je bila namreč prošnja koroških štud-
entov na velikih šolah v Gradcu, naj bi jim de-
žela dala 200 gld. podpore. Gosp. Einšpieler
se oglašil in reče:

„Prav rad in vesel sem vsako leto glasoval
za to podporo. Pa žal mi je in težko mi dene, da
letos tega ne morem storiti. Jaz sem katoličan,
katoliški duhovnik in poslanec čisto katoliškega
okraja. Žalil bi svojo katoliško vest, svojo duhov-
niško čast in verski čut svojih volilcev, ko bi gla-
soval za ta predlog. Zakaj da pa? „Celovčanka“
št. 286 od 10. decembra t. l. poroča: „Koroški
študenti v Gradcu so 5. decembra v Schreinerjevih
dvorinah napravili lepo veselico s plesom. Mnogo-
številne mlade gospodične in brhki plesalci so se
sukali do ranega jutra.“ Gospôda moja! Ta 5. de-
cember je bila sobota, sobota v adventu, in
v tem času prepoveduje katoliška cerkev vsaki
ples. Študenti so pa vender plesali v adventu, in
s tem so žalili verski čut katoliškega ljudstva, to
je bilo svetu v očitno pohujšanje, in tudi ni po-
sebna čast za celo Koroško deželo, ker si bo svet
mislil: „Kako se na Koroškem mladina izreja v
družinah, kakošne morajo biti tam šole, da pridejo
od tam študenti s takim duhom?“ Sicer pa je
videti, da se tem mladim gospodom dobro godi,
da še par tednov niso mogli čakati s plesom, do
bližnjega, letos tako dolgega pusta.

Gospôda moja! S svojim denarjem počnem,
kar hočem, pa s tujim denarjem je treba ravnati
previdno in rahlo. Ker pa vem, da bote pod-
poro vender dovolili, prosil bi deželni odbor samo
za to, naj mladim gospodom študentom, kedar jim
pošlje to podporo, namigne tako, da migljeje za-
stopijo in se v prihodnje ravnajo po tem. To bode
ja le njihova sreča.“

Na to se je oglasil poslanec dr. Grawein,
in rekel, da podporo dobivajo le revni študenti in

taki ne hodijo na ples. Toraj bi kaznen zadel ne-
dolžne študente, ki niso plesali.

(Opomba vredništva. Da bi na plese
hodili samo bogati študenti, to je kaj čisto no-
vega, česar g. dr. Grawein ne bo mogel dokazati.
Nam je pa znano, da tudi revni študenti hodijo
na take plese; se ve da, kdor menj ima, pa menj
zapravi. In še nekaj: v odboru, ki je sklenil
napraviti ta ples, sedijo gotovo tudi revni štud-
enti; tedaj so tudi oni odgovorni za vse, kar se
je zgodilo.)

Potem je govoril še g. dr. vitez Rainer in
rekel: „Res ni bilo prav, da so plesali v adventu.
Pa to se pogosto zgodi in tudi ni nič posebno
hudega. Besedam g. prof. Einšpielerja ugovar-
jam pa v imenu volilcev Velikovškega
okraja. Spodnji in zgornji Korošci so povsod
človekoljubni (liberalni?). Einšpielerjevih misli so
morda le duhovniki: ali so nega morda le duhov-
niki volili? Po mojih mislih deželni odbor nema
pravice, da bi študentom dajal poduke, kako se
imajo obnašati.“

(Opomba vredništva. Res se moramo
čuditi, kako si gosp. vitez Rainer upa, govoriti v
imenu podjunskih volilcev, kateri niso
njega volili, ampak g. Einšpielerja. Gosp.
Rainer naj govori v imenu velikih posestnikov,
kateri so ga volili; govoriti pa v imenu drugih
okrajev, kateri ga niso volili, to je pa res predrzno.)

Dobro je g. Rainerju odgovoril poslanec gosp.
Muri, ki je rekel: „Povedati moram, da g. vitez
Rainer ni prave zadel, ko je g. Einšpielerju ugo-
varjal v imenu Velikovškega okraja. Jes nisem
duhovnega stanu, pa vém, da bo volilce Velikov-
škega okraja bolelo, ko bodo slišali, da so študenti
plesali v adventnem času.“

Na to se vzdignejo mil. gosp. knezoškof
dr. Funder in rečejo: „Kot deželni škof ne smem
molčati pri tem razgovoru. Hudo me je zbolelo,
ko je eden gospodov govornikov rekel, da to ni
nič posebno hudega, če se v adventu pleše.
Jes sem katoličan in mislim sem, da sem v kato-
liškem zboru. Menda je danes zadnjikrat, da me
tukaj vidite. Da smo katoliški kristjani, ta beseda
se tukaj skor nikoli ne sliši, zmirom se govori le
o človekoljubnosti in takih rečeh. Vse prav!
Do zdaj sem vse rad podpiral; če se pa ne bote
ozirali na tirjatve katoliške cerkve, potem bom tudi
jes cerkvene denarje drugače obračal. To je vse,
kar sem mislil povedati.“

Po celi deželi je verno ljudstvo veselo, da so
se v deželnem zboru vsaj trije poslanci ustavili
liberalcem in se potegnili za vero naših očetov.

Tako je g. prof. Einšpieler prejel iz podjunske doline tako zaupnico:

Visokočastiti gospod profesor!

Vrli, veleslavni naš poslanec!

Že dolgo smo vljudno podpisani volileci Škocijanske srenje in soseske v Podjunskem občudovali možko odločnost in neupogljivo značajnost Vašo, s katero Ste se potegovali za naše pravice, in zagovarjali katoliško prepričanje svojih volilcev v deželnem zboru Koroškem, in v časnikih Vaših.

Ravno zavoljo tega je nas že mnogokrat užalilo osorno postopanje Vaših, torej tudi naših nasprotnikov, s katerim so Vaše pravične nasvete in tirjatve prezirali in zasmehovali.

Kar se je pa godilo v 14. seji letošnjega zborovanja dne 17. decembra, je pa že popolnem nestrpljivo in je nas neizrekljivo vžalilo in zdrazilo.

Prav iz srca Ste nam, visokočastiti gospod profesor, govorili, ter zastran katoliškega prepričanja in cerkvenega življa le naše misli v mirni in krotki besedi izrekli. Torej je nam globoko v srce seglo postopanje nekega gospoda poslanca, — ki nima nobenega mandata od nas, — pa se je vendar predrznil, v imenu volilcev Velikovškega okraja, h katerim tudi mi pripadamo, — protestovati in ugovarjati Vašim prečnim in resničnim izjavam, ter trditi, da so k večjemu samo duhovniki vaših misli in kakor, da bi Vi, visokočastiti gospod, samo le od duhovnov svoj mandat imeli! — Prav srčno nas je veselilo, da se je drugi poslanec, vrli gospod France Muri, v odločni in jedrnatih besedi za nas potegnil, in pokazal, da se tudi mi kmetje, ne le duhovni, — Velikovškega okraja, strinjamo z Vami. S tem je pa spričal tudi, da slovenski kmetje še spoštujejo in častijo svoje duhovne in ljubijo, ter ubogajo svojo mater, sveto katoliško cerkev in se zvesto držijo njenih zapoved. — „Trikratna Slava mu zato“!!!

Vi pa, visokočastiti gospod profesor, vrli naš poslanec, blagovolite sprejeti našo najsrčnejšo zahvalo in sočutje za Vaše dosedanje možko in značajno postopanje v deželnem zboru, in za nevtrudljivo delovanje za blagor milega našega slovenskega naroda in razevetanje svete katoliške cerkve.

Bog Vam daj še prav dolgo življenje in potrebnega zdravja in moči! — Bodite prepričani, da s podpisanimi volileci vred vsi volileci Velikovškega okraja, kakor koroški Slovenci sploh Vam trdno in nepremakljivo zaupamo!

Živeli, mnogaja leta, živeli!

V Škocijanu podjunskega dne 26. decembra prvega spričevalca in mučenca za katoliško resnico in življenje svetega Štefana 1885.

Miha Ruš, župan; Jože Prajnik, Anton Marolt, Matej Šervicelj, S. Ražun, Lovro Miller, Martin Ročičjak, odborniki.

Tako spoštujejo g. prof. Einšpielerja Slovenci podjunske doline. Pa tudi Vi Slovenci rožne, zilske in kanalske doline imeli bote kmalo spet priložnost, da g. Einšpielerju pokažete, da ste mu hvaležni, ker se že toliko let poteguje za nas koroške Slovence. V kratkem Vas bojo poklicali, da

si izvolite novega poslanca za državni zbor na Dunaji.

Slovenci, kako bote volili!

Državni poslanec dr. Wran je umrl, in treba bo nove volitve. V sredo po svečnici, na dan sv. Blaža, to je 3. februarja bo glavna volitev v Belaku in v Borovljah. Volilne ali zaupne može pa bote že prej volili, vsaka občina posebej. Zdaj Vas prašamo: kako bote volili? Slovenci in katoliški Nemci Vam priporočamo, da volite č. g. profesor Andreja Einšpielerja, to je tistega moža, ki ga vsi poznate, ki je rojen v Vaši sredi, in se že toliko let srčno in neustrašeno vojskuje za pravice koroških Slovencev. Nemški liberalci pa Vam ponujajo g. Ghona, trgovca v Belaku. Slišali smo, da so nečavno v Belak sklicali nekaj volilcev, in da se je pri tem shodu tako obračala beseda, da bo Ghon enako pravičen Slovencem in Nemcem. Bržkone bojo nemškoliberalci tudi Vam tako govorili na srce, da bi Vas premotili. Pa nikar jim ne verujte! Ghon je bil toliko let med liberalci, ali res mislite, da jih bo zdaj na enkrat zapustil? Ako bi on kaj takega v mislih imel, ako bi on v resnici namenjen bil, potegovati se odslej za pravice koroških Slovencev, potem smete vrjeti, da ga liberalci ne bi priporočevali in hvalili! Bojijo se, da jim pojde trda, bojijo se Slovencev, ki so že pri zadnji volitvi stali tako možko in trdno, da je Wran zmagal le za par glasov, — zato so pa začeli Slovence loviti s sladkimi besedami. Zato Vas pa prosimo: ne pustite se premotiti sladkim obljubam! Nasprotniki imajo lepe obljube, ktere so pa dober kup, Einšpieler pa lahko pokaže na to, kar je za Vas že storil. Kaj pa nam je Einšpieler storil dobrega in kaj slabega? Odgovor bo: Nikoli nam ni storil kaj slabega, nikoli ni govoril ali pisal v našo škodo; pa tudi Nemcev nikoli ni žalil. Dobrega pa nam je že veliko storil, Slovencem in Nemcem, nekaj s svojo možko in modro besedo v deželnem zboru, nekaj s svojim peresom in svojimi časniki in bukvami, ki jih je spisal. Kmalo bo 40 let, kar se vojskuje za koroške Slovence. V deželnem zboru se poganja zmirom za to, da bi kmetom olajšal bremena, da bi Slovencem pridobil tiste pravice, ktere Nemci že imajo. Pa ne samo za Slovence, ampak za celo deželo bi bilo dobro in koristno, ko bi se vse to izpolnilo, za kar se poganja g. Einšpieler. On hoče ja le to, naj bi obveljala stara vera in stara poštenost, da bi Nemci in Slovenci v krščanski ljubezni živeli med seboj. Saj nemški kmet ne bo nič na škodi, če Slovenci dobijo slovenske šole in slovenske kancelije. To spoznajo tudi pravični Nemci, in tudi oni želijo, naj bi bil izvoljen g. Einšpieler.

Slovenci, ali bote sami sebe zavrgli? To ni prava pot do časti in sreče. Alite da hočete v deželi dobiti in imeti več časti in veljave? To bote dosegli le potem, ako ste vsi enega duha in enega srca, in krepko morate braniti svoje pravice. Pokažite to pri volitvah. Zato Vam pa kličemo: Stojte vsi kakor skala za našega č. g. Einšpielerja, potem je naša zmaga gotova!

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Volitev je tukaj!) Volitev novega državnega poslanca bo 3. februarja. Volitev zaupnih mož bo pa že prej, za vsako občino posebej. Rodoljube prosimo posebno to, naj pregledajo še o pravem času pri županstvu imenike volilcev. Če bi bil kateri naših izpuščen, naj se pritožijo v treh dneh do okr. glavarstva. Zamujena pritožba nič več ne velja. Pri prvi volitvi spravite vse naše na noge, in glejte, da ne zamudite določene ure! Saj od zadnje volitve veste, kateri volilni možje so se skazali za dobre in kateri za slabe. Le pogledajte tisti „Mir“, ki ima „zlate“ in „črne“ bukve. Dobro ohranite, slabe pa zavržite in poiščite boljših!

Iz Celovca. („Duhovni pastir“) je nastopil tretje leto. Že prva dva tečaja sta se gotovo prikupila vsem naročnikom. Prvi zvezek III. tečaja je pa tak, da prekosi vse poprejšne. Pridige so tako izvrstne, da jih še nismo skorej brali tako lepih. Slomšekov duh in Slomškova beseda veje in se odmeva v njih. Velik dobiček in pravi kinč letošnjega „D. P.“ pa je predalček: „Apologični razgovori“, ki jih podaja g. Fr. Lampe. Za naše čase, ko vera bolj in bolj peša, ko se vera bolj in bolj zgublja pri tako imenovanih učenjaki, — ko tudi marsikteri dober katoličan svojo vero skriva in se je sramuje, — za naše čase so ti „razgovori“ neizrečeno „dobro došli“, pravi božji dar. Čč. gg. duhovniki naročujte si vsi „D. P.“ in spravljajte vsaj te „razgovore“ prav obilno med ljudstvo, posebno pa med znane nevernike, omahljive katoličane in med boječje Nikodemuze! Škoda, da nam zmenjka prostora, kaj več spregovoriti o tej preimenitnej zadevi! — Naročnina — 4 gld. Za leto — naj se pošlje v Ljubljano „katoliški bukvarni.“

Izpod Dobrača. (Ghon ali Einšpieler?) Volitev poslanca v državni zbor mi roji po glavi. Koga bomo volili? Ghon je pošten in vse hvale vreden mož; pa za kmete, in posebno za slovenske kmete pa nič nismo ne slišali ne brali, da bi bil kaj storil. Slišali smo to, da v Belace pri zborih rad govori in glasno povdarja: da je tajč, in tajč in še enkrat tajč. Slovenci! ali je tak poslanec za vas, ali se bo potezal za vas?

Einšpieler pa že dela več kot 30 let neutrudljivo in nevstrašljivo za vas; zatorej je prenapetim Nemcem hud trn v peti. Vsega, za kar se Einšpieler poteguje in dela, ne morem in nočem naštevati; le ene misli danes ne morem zamolčati, naj jo volilci dobro prevdarijo. Že leta 1873 je Einšpieler na svitlo dal „političen katekizem za Slovence.“ Na strani 33. se bere to-le: „Narobe je, da so se osnovala okrajne glavarije (Bezirkshauptmannschaften). Te so tako obširne in razdžane, da ima ubogi vpehani kmet po 10—12 ur hodá do svoje gosposke! Ali bi ne bilo, postavim, veliko boljše, da se tisti gospodje, ki zdaj v Velikovci sedijo na enem kupci, razstavijo tako, da eden stanuje in uraduje v Železni Kapli, drugi v Dobrejvesi, tretji v Plibree, štirti v Velikovci, in tako daleč, kakor je bilo prav pametno in ročno nekadaš. Tako bode gosposka blizo in v sred ljudstva, tudi bode bolj varno, ker bojo tudi žan-

darji in beriči blizo in denar se bode spravil bolj pravično med ljudi, ker se ne bode ves stakal le v eno mesto.“ Teh besed gospoda Einšpielerja ne morem spraviti iz glave in jih srčno priporočam vsem volilnim možem — slovenskim in nemškim. Iz Št. Jurja in Smrč mora vturjeni kmet jo trkati skoz Podklošter v Belak, — ravno tako iz Pontablja in Lipalevesi skoz Trbiž in Podklošter v Beljak, — iz Podgorjan skoz Rožak v Beljak — iz Šmarjete skoz Borovlje v Celovec, — iz Sveč namesto v Borovlje mora v daljni Celovec, — iz Špaternijona v Beljak. Einšpieler nasprotuje in se je tudi v deželnem zboru potegoval v 12. seji 18. decembra 1873 za to, da se pri vsakej okrajnej sodnji nastavi tud okrajna uradnja ali komisija (Bezirksamt), to je: v Trbižu, v Podkloštru, v Špaternijonu, v Belace, v Rožece, v Borovljah in v Celovci. Za imenovane te kraje bi bil zdaten dobiček, za ljudstvo pa velika olajšava.

Liberalna stranka le gleda in skrbi za gospe uradnike, ki se s svojimi družinami prav dobro počutijo; konservativna stranka se pa le poganja za kmete, in je tudi volje raztrgati sedanje obširne okrajne glavarije. Gosp. Einšpieler bi našel torej na Dunaji v državnem zboru veliko svojih prijateljev, — in morebiti se bi jim posrečilo napraviti stare, vsem priljubljene okrajne komisarije (Bezirksämter). To misel, ki mi zdaj zavoljo volitve noč in dan po glavi roji, sem hotel danes vsem volilnim možem — slovenskim in nemskim — prav toplo priporočiti.

Iz zgornjega Roža. (Ali bomo Slovenci vselej le nula?) Nas Slovencev je na Koroškem dobra tretjina. Nas je več kot 120.000 duš, in imamo 118 slovenskih far. Direktnih davkov plačuje Koroška 1,365.000 gld., tretjino to je 452.000 gld. plačujemo mi Slovenci. Indirektnih davkov je pa še enkrat toliko! Zraven teh davkov v denarji, dajemo po svojih sinovih tudi davek v krvi. To plačujemo državi. —

Deželi plačujemo priklade za deželno matico 60 procentov od vseh direktnih davkov za l. 1886 znaša 819.000 gld. tretjino to je 273.000 gld. plačujemo Slovenci. Vsega vkup plačujemo mi Slovenci poldrugi milijon vsako leto. In naš denar je težko prislužen, krvav denar; pri kupčiji, obrtniji, špekulaciji se denar veliko ložej prisluži, mi Slovenci smo oratarji in moramo vse zviti iz trde zemlje.

In kako smo za to obrajtani? Ali nismo prave ničle ali nule? V državni zbor pošilja Koroška 9 poslancev; toraj nam Slovincem jih po pravici pripada troje, pa nimamo na Dunaji nobenega; v deželnem zboru jih Koroška šteje 37 poslancev; torej jih nam Slovincem gre po pravici dvanaest; pa smo jih komaj vjeli dva. Ali nismo poy sod prave ničle? Kdo pa je tega kriv? Nikdo drug kakor mi Slovenci sami. Spet je volitev predurmi; pokažite, da nočete zmirom biti ničle! —

Iz spodnjega Roža. (O volitvah.) Imeli smo volitve za občinske odbore. Bile so viharne, posebno na Bistrici, v Svetnej vesi in v Podljubelji. Zmagali smo pa konservativci Slovenci. Najviharnejša pa je bila v Košentavri volitev Podljubeljskega župana. Pa zmagali so Slovenci in župan je gosp. Varh po domače Šribar, vrl Slovenec in zvest katoličan. Vihar se je malo vlegel, kar se je po-

kazalo 31. decembra, ko je novi župan prevzel občinsko uradovanje. Tako je prav! Le vsi delajmo mirno in pravično na vse strani, saj smo vsi katoličani in Slovenci! — V Podljubelji bo volitev volilnih mož 22. januarja, v Svetnej vesi in na Bistrici pa 26. Naj noben ne izostane. Reč je imenitna.

Iz spodnjega Roža. (Naša železnica in naš prihodnji poslanec.) Gospoda Ghona mi ne bomo volili in če bi bil najboljši Slovenec. Zakaj pa ne? On je z dušo in telesom Belačan in bo delal za Belak in za železnico čez Ture plaine, katero hočejo Belačani imeti. Vse drugih misli je pa g. Einšpieler. Nedavno sem z njim govoril in on je v zadevi železnice govoril tako: „Jes sem za to, da se zida železnica iz Celovca na Kranjsko, naj bo že preko Bistrice ali pa preko Ljubela. Potem se mora zidati pa še druga železnica od Borovelj čez Št. Jakob na Loče in do Brnce.“ S tema železnicama bi bilo nam Rožanom in Ločanom veliko več pomagano, kakor s Tursko železnico, ki bo Korošcem le na škodo, pa v korist Bavarcem in drugim Nemcem. Zato bomo volili g. Einšpielerja.

Izpod Dobrača. (O prihodnji volitvi.) Nemškoliberalci nam prigovarjajo, naj volimo namesto umrlega dr. Wrana Belaškega trgovca g. Ghona za državnega poslanca. Slovenci pa tega ne bomo storili, volili bomo rajši našega spoštovanega zagovornika g. Einšpielerja. Gospoda Ghona mi nič ne zaničujemo in nič ne obiramo; on je lahko pošten mož, za poslanca ga pa nočemo, ker je nemški liberal, ker ni naših misli in našega srca. Dobro poznamo liberalne nauke in vemo, kako so škodljivi za časno in večno srečo. Vsi vemo, kako slabo so liberalci gospodarili, dokler so imeli še oblast v rokah. V Koroškem deželnem zboru imajo še moč in vlado, in kako znajo gospodariti, to nam povejo naše davkarske bukvice; saj menda v nobeni deželi nima jo tako visokih deželnih in občinskih doklad, kakor na Koroškem.

Vsi vemo, kako drage so sedanje šole, in kako malo koristijo nam Slovencem, ker slovenske otroke podučujejo po nemško, tako da nič ne zastopijo in se ne morejo nič naučiti. Ali bo mar Ghon delal na to, da se odpravi ta krivica? O ne, saj njemu je to gotovo še prav. Le g. Einšpieler nam zna pomagati, če pride na Dunaj za poslanca in tam gospodom razloži, kako se nam godi. Zato bomo volili g. Einšpielerja za našega poslanca.

Iz Bidec. (Občinska in državna volitev.) V Goričah je bila huda vojska, ko so volili nove občinske svetovalce. Borljani so prišli vsi in prinesli so še veliko pooblastil seboj. Za župana bo menda volili Janeza Lužnika. Da bi novi odborniki le kaj srca imeli za milo slovensčino in se potegnili za slovenske šole!

V kratkem pa bojo spodnji Zilani volili novega državnega poslanca. Bog jim daj srečo, da bi vsi potegnili z nami Slovenci in volili č. g. Einšpielerja. On pozna vse naše težave in je tudi mož za to, da bo na Dunaji vse povedal, kako se godi nam koroškim Slovencem.

Iz Bač. (Slovenci, ne verujte liberalcem.) Že naprej vem, da bojo liberalni agenti pred volitvijo hodili okoli slovenskih kmetov in jim obetal zlate gradove, če volijo nemškoliberalca gosp. Ghona. To je že stara pesem, da so pred volitvijo

sladki ko strd (méd), po volitvi pa Slovencem ne poznajo več. Da bojo pa slovenski rojaki videli, da imajo nemški liberalci druge misli v sreč in druge na jeziku, naj jim povém, kako je bilo pri zadnji volitvi. Takrat je prišel dr. Wrann tudi v naš kraj, da bi kmete pregovoril na svojo stran in rekel je kmetom od besede do besede tako: „Le sim sedite! jaz sem ja tudi Slovenec, jaz sem rojen Slovenec; jaz sem tudi paver (kmet), poglejte moje roke! Jaz vem, kaj je kmetom treba, in se hočem z vso močjo za vas potegovati.“ Dr. Wrann je zdaj umrl, in mi ne govorimo za njim nič slabega. To pa vendar ves svet vé, da je hodil zmirom z nemško stranko. Nemškoliberalni list, ki izhaja v Belaku, je pisal po njegovi smrti: „Dr. Wrann war ein echter deutscher Mann — je bil pravi nemški mož.“ Slovencem so pravili da je dr. Vran Slovenec, sami so ga pa imeli za „pravega nemškega moža“. Tako so nas lani slepili, in tako nas hočejo slepiti še zanaprej. Zato pa pravim: nikar jim ne verujte!

Iz Prevalj. (Naša in Medgorska volitev.) Bral sem v „Miru“, da se je v Medgorjah občinska volitev oklicala pri dveh cerkvah, pa so se liberalci vendar pritožili, da ni bila zadosti oklicana. Mi Prevaljci pa bi bili prav veseli, ko bi se nam bila volitev oklicala pri cerkvah. Mi pa nismo nič vedeli, kdaj bo volitev, in še občinski sluga nam tega ni vedel povedati.

Hodil je pri nas neki človek, ki je prodajal luteransko sv. pismo. Slišim, da jih je precej prodal. Še le gospod fajmošter so nam povedali, da je to sv. pismo luteransko. Bodite po drugih farah bolj previdni!

Iz Hodiš. (Občinska volitev.) Pri naši občinski volitvi so zmagali spet posili-nemški liberalci. Strašili so ljudi menda spet z roboto in desetino. Roboto so nam prinesli Nemci iz Bavarskega, tedaj prijatelji naših nemškutarjev, zdaj jo pa slovenskim duhovnikom tiščijo v žep! Dokler so bili Slovenci še sami in svobodni na Koroškem, niso poznali robote in desetine. Toda z neumnimi in pa s hudobnimi ljudmi se ni mogoče pripraviti. — Za župana je izvoljen neki Bošnjak ali „Bachlwirth“, ki je obhodil že veliko sveta; vero ima menda tako, kakor drugi liberalci. Slišal sem praviti, da so po zmagi napravili pojedino in pojedli na županov račun devet kopunov. Veselili so se; pa to je žalostno veselje, če na slovenski zemlji zmaguje nemška stranka!

Iz Švabeka pri Pliberce. (Novi g. župnik. — Popravljeni zvonik.) Vsi smo veseli, da smo dobili tako brzega in rodoljubnega župnika, č. g. Randelna. Iz začetka tudi ta gospod niso bili brez nasprotnikov. Zdaj so pa tudi ti omolknil, ker vidijo, kako so gospod vneti za svoj častni poklic. Oskrbovati morajo tri fare, Švabek, Suho in Gorenče; pa ne vstrašijo se nobenega dolzega pota. Le zdrav in čvrst človek zamore opravljati tako težavno službo.

Dolgo smo čakali in vendar smo enkrat dočakali, da je naš zvonik ves predelan in na novo pokrit. Res je stalo precej denarja, pa za te nam ne sme žal biti, saj je šlo za Božjo čast in za čast cele fare.

Iz Libeliške okolice. (Ali cerkvene zapovedi nič ne veljajo?) Na Štefanovo sem

šel po svojih opravkih na Prevalje. Kaj mislite, kaj sem tam videl? Plesali so tako, da se je kar veter delal. Mislil sem sam pri sebi: „Kako je to? Ali se v Prevaljah predpust že na Štefanovo začne?“ Tega včasih ni bilo; še le liberalci in iz različnih tujih dežel privandrani ljudje so nam prinesli take razvade. Ali je mar ta razvada prišla od tistih kazinarjev v Celovcu, ki res „kazijo“ naše lepe šege in so tudi plesali na Štefanovo? Skoraj se že tako živi, kakor pred vesoljnim potopom ali pa pri babilonski zmešnjavi. Ravno smo se v krčmi z nekaterimi kmeti pogovarjali o tem, in se pritoževali, zakaj da ni postave zoper to; kar stopi v izbo neki mož, in kmetje meni namignejo, naj molčim. Pozneje so mi povedali, da je to človek, ki hodi nalašč za to po gostilnicah, da sliši, kaj kmetje govorijo; potem pa vse pove liberalcem, da vjame kako kapljico vina.

Izpod Št. Uršelske gore. (Pozor!) Pretečene dni je hodil neki barantač z lutrovskim sv. pismom po naši fari. Tiskano je to lutrovsko sv. pismo na Dunaji leta 1882, in založila ga je „britanska inozemska svetopisemska družba.“ Slovenci, ne kupujte takih bukev, ki niso potrjene od nobenega škofijstva. V naši fari jih je vjel kakih 10—15; drugi so mu pa pokazali duri. Naj bi se mu še drugodi tako zgodilo!

Iz zgornjega Roža. (Uradniki in slovenščina.) Pravico trdijo Slovenci, ko pravijo, da v slovenskih krajih bi morali vsi uradniki znati slovensko. Tukajšnji davkar zna slovensko, je prijazen z ljudmi, zato ga imajo pa tudi radi. Želimo pa, da bi tudi drugi davkarski uradnik zmirom tak bil, da bi mi Slovenci zamogli ž njim govoriti. Res je težavno za bolj priletnega človeka, če se mora učiti ktereга njemu čisto tujega jezika. Zato naj bi se pa taki nemški študenti, ki mislijo pozneje med Slovenci živeti, že v mladosti učili naše slovenščine; mlad človek se vsega nauči.

Iz Slov. Šmihela. (Naša mladina.) Vsakega prijatelja naše domovine mora boleti v srce, če vidi, v kakem duhu se izreja naša mladina. Na god sv. Štefana sem videl v gostilnici več mladih fantalinov. Segali so z bradami komaj do mize, pa so že žganje pili in prepevali klafarske pesmi. To ni nič novega pri nas. Starejši, ali ne veste, da boste enkrat odgovor dajali za svoje otroke? Zakaj jih puščate v slabo tovaršijo, da se navadijo žganja in slišijo nemarne pesmi in govore!

Iz Idrije. (Čudna naključja) je to, da so fantje 8. novembra t. l. po noči med 10. in 11. uro ubili dve sestri, ki ste svoje sinove branili. Prva je smrt storila v Ledinah pri Fujdarju, njena sestra pa v Ljubnem na zgornjem Štajerskem. (V dopisu v št. 23. „Mira“ je izostala beseda „v Ledinah“; zato so nekateri mislili, da se je uboj zgodil v Idriji, kar pa ni res.)

Ledinski ubijalci so že obsojeni. Dobila sta dva po dve leti, eden štiri mesce, eden pa tri mesce ječe. Res, nič prida se ne sliši v naših časih. Godile so se tudi v starih časih take reči, pa prav po redkem, in svet se je zgrozil nad njimi. Zdalj smo pa takih novic že vajeni. Ali je to tisti liberalni „fortschritt“?

Iz Šaleške doline na Štajerskem. (Podružnica sv. Cirila in Metoda.) Dne 1. grudna zbrali smo se rodoljubi Šaleške doline v Šoštanjki

čitalnici in ustanovili smo podružnico šolske družbe sv. Cirila in Metoda. Upisanih je že nad 50 članov. To je prav, da so Slovenci začeli bolj živo skrbeti za slovenske šole. Tudi slovenske časnike v našem kraju radi prebirajo, posebno „Mir“ in „Slov. Gospodarja“. Močno veseli nas štajerske Slovence, da ste se tudi Korošci začeli zbuhati in potegovati se za veljavo slovenske besede. Še divji Turki niso mogli ukrotiti nas Slovencev, še menj bo to zmogel Celjski dohtar Glantschnigg. Slovan gre na dan.

Kaj dela politika.

Raznesla se je novica, da pojde v pokoj baron Weeber, cesarski namestnik v Gorenji Avstriji, in da pride na njegovo mesto naš koroški deželni predsednik baron Schmidt. Na Koroškem bi postal potem predsednik dvorni svetovalec grof Kielmansegg. Saj bomo kmalo videli, kaj je resnice na tem. — Dunajski časniki so prinesli vest, da se je za Koroško izdala jezikovna naredba, to je ukaz, da morajo sodnije sprejemati tudi slovenske dopise. „Celovčanka“ je pa brž prihitela in rekla, da to ni nič res. Tako potolaženi zamorejo nemški liberalci spet mirno spati. Kdaj bo pa „Celovčanka“ kaj nas Slovence tolažiti začela? — Prošnje za katoliško-slovenske šole se na Koroškem pridno podpisujejo in jih je že precej nabranih. Bog daj, da bi Slovenci zmagali pri volitvi v Belaku, da bi g. prof. Einšpieler sam nesel prošnje na Dunaj in jih tam zagovarjal. Če kateri drugi poslanec govori za nas Korošce, očitajo mu, da ne pozna naših razmer in da se po nepotrebem vtika v Koroške zadeve. Vsega tega g. Einšpielerju ne bodo mogli očitati. — Na Štajerskem hočejo nemškoliberalci šole tako ponemčiti, kakor so na Koroškem. Med Slovenci je zavolj tega velika razdraženost. Kedar se deželni zbor spet snide, bojo se slovenski in liberalni poslanci hudo sprijeli. — Sliši se, da poslanec Lienbacher izdeluje novo šolsko postavo. Zdaj je pravi čas, da se oglasio slovenski poslanci in tirjajo, naj se v postavo sprejme tudi to, da imamo Slovenci pravico do narodno-slovenskih šol!

Gospodarske stvari.

Črešnje — zdravilo.

Marsikdo se bo smejal in z glavo majal, ko bo bral ta napis. Že zdaj ga slišim reči: „Temu pa ni tako! Zakaj je bil pa ta tako bolan, ker se je preveč črešenj najedel. Revez, komaj je še obstal, tako hudo ga je imelo! To nikakor ni mogoče, da bi črešnje še zdravilo bile!“ Dr. Abicht pa vse drugače govori in svetuje: Kdor ima žlatožilte težave, srčne bolezni, hipohondrijo, začeto sušico, bruhanje krvi itd. mora v času črešenj prav veliko črešenj vživati, zraven pa prav priprosto in zmerno živeti.

Ljudem, ki imajo krča v želodcu, ali pa slabo prebavljanje jedi, je lahko prebavljivi črešnjev sok prav posebno priporočevati, pa je paziti, da se črešnje brez košćice vživajo.

Pokvarjeni želodci, katerim se ozdravljenje s črešnjami ne prilaga, morajo pri vednej zmernosti vendar le črešenj v zdravilo neprenehoma dobivati. Kmalo se privadijo. Črešenj se mora od dne do dne več vzeti. — Priporoča se štirikrat na dan t. j. zjutraj, dopoldne, popoldne in zvečer češnje jesti.

Ker črešnje slast povišajo in telo čistijo, kri in sok čistijo ter tanjšajo, in sploh k zdravju človeškega telesa pomagajo, ga okrepujejo, mora dotični, ki se s črešnjami zdravi, zmerno živeti, ne mastnih jedi uživati, ker sicer bi nič ne pomagale.

Mladim, drugače nepokvarjenim ljudem se dobro prileže dober domač kruh, še boljši je bel kruh, žemlje itd., posebno dobro se prilaga kozarec hladne vode.

Kisle črešnje niso samo prijetna jed, temveč se tudi v zdravilstvu potrebujejo; sladke črešnje pa imajo več sladkorja v sebi in so za ozdravljanje boljše od kislj. Swieten jih posebno pri dolgem zaprtju v spodnjem delu telesa priporoča.

Glavni deli črešenj so: rastlinski vlaknec (Faserstoff), sluz, sladkor (največ) in rastlinske kisline. Ker je sladkor najbolj redvina in najlažje prebavljiva snov, je razvidno, da je uživanje črešenj prav zdravo in dobro. Surovo vžite zrele, sladke črešnje so posebno slastne, okrepujevalne, hladilne, prebavljive, redilne, odpiralne in zdravju zelo koristne.

Starejši in novejši zdravniki so zdravo sadje in posebno črešnje kot obvarovalni lek pred grižo, pred boleznimi v spodnjem delu telesa, pred slabo prebavo, krvotokom, bruhanjem krvi, vranličnimi boleznimi, ter pred takimi v želodecu, pred zlato žilo, maternično boleznijo (histerijo), krčem, rume-nico, zaprtjem, sušico, protinu v nogah (podagro), lišajem, srbičico (Krätze), ledvično koliko in pred drugimi boleznimi priporočevali.

Konečno bodi še omenjeno, da so mehke, sladke črešnje (namreč dobre, zrele srčaste črešnje) bolj zdrave od onih, ki trdo meso imajo, ter jim tudi hrustavke pravimo.

Splošno črešnje tudi s svojim sladkim sokom žejo gasijo, vrenje krvi udušijo in varujejo, da se sokovi ne vstrdijo in ne pokvarijo. „Veget. R.“

Za poduk in kratek čas.

Kakšen je bil naš Gospod Jezus Kristus?

Različne so podobe našega Odrešenika, ki jih najdemo med svetom bodisi slikane na platno, papir ali zid, bodisi urezane iz kamna ali lesa. Vsaki slikar in podobar naredi podobo po svoji glavi, kakor se njemu najlepša zdi. Najdejo se včasih tudi prav slabe podobe. To pa se navadno ne zgodi iz hudobnosti, le „umetniki“ so nekteri tako borno izučeni, da nič lepega narediti ne znajo. Vse bolj žalostno in ostudno, da ne rečem pek-lensko, pa je, ako slaven slikar, ki ima svoj malarski čopič popolnem v svoji oblasti, ako tak, pravim, naslika Odrešenika v čisto navadni, odurni, skoraj da grdi podobi. To je storil slikar Vereščagin, ki je nedavno na Dunaji kazal svoje slikarije. Nekteri pravijo, da je Vereščagin krščen Jud in nihilist, in da nalašč tako mala, da bi za-

smehoval našo vero. Brezverci ga pa zagovarjajo in pravijo: „Saj mi vsi nič ne vemo, kakšen je bil Gospod Jezus; morda je bil pa res tak, kakor ga slika Vereščagin.“ Ali je pa to res, da mi prav nič ne vemo, kakšen je bil naš Odrešenik? Prav natančno tega ne vemo; nekoliko pa vendar, in to je zadosti lepo in zanimivo.

Ob času, ko je Gospod Jezus učiti začel, bil je v Judeji za namestnika rimskega cesarja neki Publius Lentulus. On ni bil kristjan in ni veroval v Kristusa, pa videl ga je in slišal je velike o njem govoriti. Tem rajši bomo Lentulu vrjeli, ker on ni pisal iz verskega navdušenja, zapisal je le ravnodušno in nepristransko to, kar je videl in slišal. Publius Lentulus pa je pisal rimskemu senatu (zboru rimskih svetovalcev) tako: „Tukaj živi zdaj prav čudoviten človek. Imenujejo ga Mesijo, to je Odrešenika. Barbari (tujci) ga imajo za preroka; njegovi učenci pa k njemu molijo (zebrajo) in ga imajo za Božjega sina. On zbuja mrtve k življenju, in ozdravlja bolnike kar s samo besedo ali pa tako, da se jih dotakne. On je velike in lepe postave; njegovo obličje je milo, krotko in časti vredno. Njegovi lasje imajo čudovitno barvo, tako da se ne dá popisati; v dolgih uvojkih (Locken) mu padajo na pleča, in to mu daje ne-neizrečeno lepoto. Vrh glave ima lase na levo in desno predeljene, kakor jih nosijo Nazarenci. Čelo ima visoko in gladko! lice je lepo cveteče (rudeče), nos in usta so čudovito lepa. Brado ima gosto in tiste barve, kakor so lasje. Brada ni dolga, pa v sredi je predeljena, tako da ima dva rožička, kakor vilice. Oči ima lepe, svetle in resne.

Kadar koga kara (krega), sije mu z obraza kraljeva oblast, kadar pa svari, je poln krotkosti, ljubezni in potrpežljivosti. Naj govori ali kaj dela, vse stori resnega obraza in ljubeznjivo. Nikoli ga niso videli, da bi se smejal; pa velikokrat, da se je jokal. On je zelo zmeren, zelo moder in ponižen. S kratko besedo, on je človek, ki po svoji veliki lepoti in modrosti prekosi vse druge ljudi.“

Tako se bere v pismu poganskega namestnika Publija Lentula do rimskega senata.

Smešničar.

Učitelj: „Na čem se spoznajo strupene gobe?“

Jožek: „Treba jih je nekaj pojesti. Če človek za njimi umrje, potem vé, da so bile strupene.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Milostljivi gospod knezoškof Krški blagovolili so imenovati na mesto umršega preč. g. superiora dr. Habermana preč. gosp. prof. dr. Al. Cigoja predstojnikom družbe vednega češčenja presvetelega rešnjega telesa ter ga z nabiranjem prostovoljnih darov za razne katoliške misijone pooblastili. — Vsled tega naj se izvoli pošiljati denar in razne dopise, tikajoče se omenjene družbe, odslej novoimenovanemu gosp. predstojniku pod naslovom: Preč. gosp. dr. Al. Cigoj, profesor v Celovci (Benediktinski samostan). —

Celovski delavci so se nedavno zbrali pri „Sandwirthu“. Eden govornikov se je jezil tudi nad „Miom“, ker smo 25. nov. pisali, da so se delavci zvezali z liberalci in poslali svoje agente v Borovlje. Da se omenjeni gospod potolaži, naj mu povemo, da smo svoje poročilo posneli po časniku „Bürger und Bauernzeitung“ od 21. novembra t. l. Tam je stalo, da so iz Celovca došli ljudje zabavljali „Miru“, in da se je govorilo, naj delavci hodijo z liberalno stranko. Da bi bil kateri govornikov šibal tudi liberalne liste, o tem ni stalo nič v listu. Ako poročilo liberalnega časnika ni bilo resnično, za to mi ne moremo nič. — Katoliški rokodelski pomočniki so nam napravili o božičnih praznikih troje lepih veselje. Prav dobro so predstavili gledišno igro „das Verbrechen in der Christnacht“. — Od 8. do 12. dec. ni umrl v Celovcu noben človek. — Nova pošta se je odprla v Grafendorfu na Zili. — Celovške nemškoliberalne liste „Freie Stimmen“ in „Bauernzeitung“ vreduje zdaj neki g. Jože Dobernik. Prej je bil v Trstu, menda pri „Triesterci“. — V Belaku je umrl predmestni župnik č. g. Jan. Vavra. — Gorelo je 21. dec. Kancijan v Pribli vesi. Zgorela je hišna streha. — Pri občinskih volitvah v Škočidolu in v Doberlivesi so zmagali posili-nemški liberalci. — V Železni Kapli je umrl g. Vinko Kompoš, posestnik nekdanjih svinčenih jam na Obirju. — Umrl je v Celovcu deželne vlade svetovalec žl. g. Fradeneck.

Na Kranjskem. Graščino v Mirni je kupil g. Maurer od g. okr. glavarja vit. Vesteneka. — Zmrznil je 38 letni Jože Lenart iz Velike Gobe. — V Šmarjeti je neki kovač tako nesrečno padel, da je precej mrtev obležal. — Obesil se je v Metliki 72 let stari M. Mikše. — Mil. g. knezoškof Ljubljanski priporočajo vsem faram na Kranjskem, naj nabirajo milodare, da bo Ljubljanska škofija kupila zvonove za novo stolno cerkev v Sarajevem. Kakor vidimo iz „Danice“, prihajajo lepi doneski v ta blagi namen.

Na Štajerskem. Pijani fantje Pobrežki so ubili nekega tovarša iz Orešja. — V Mariboru se je neki vojak vlegel na železno cesto, da ga je vlak raztrgal na drobne kose. — Neki žganjar v Križevljanah je tako dolgo žganje pil, da se mu je užgalo v želodcu in je umrl strašne smrti. — Svojo ženo je ubil neki mož v Litmerku pri Ormožu. — V Mariboru je umrl dr. Modrinjak, zvest rodoljub. — Umrl je č. g. Fr. Šrol, župnik Ljutomerski.

Na Primorskem. Izišla je nova knjiga „neposredni davki“, spisal Rajko Šinek, c. k. davkar v Lošinji, v Istri. Cena 1 gld. Dobiva se pri pisatelju. — Misijoni so bili v Černičah in pri sv. Križu poleg Ajdovščine. — V Trstu so štirje ljudje nanaglomali umrli. Reklo se je, da so imeli kolero, pa ni res. Potem pa ni zbolel nobeden več za to boleznijo. — V Kanalu je več ljudi zbolelo za vratno davico.

Druge avstrijske dežele. V Budinu na Ogorskem je neki tat ukradel odejo raz postelje in jo v naglici skup zabil. Odnese jo v zastavnico, da bi odejo zastavil. Ko jo pa razvijejo najdejo devet mesecev starega otroka noter zavitega. Tat je tako hitel pri kraji, da otroka ni bil zapazil. Hotel je potem ubežati, pa so ga prijeli.

Drobtince. Ktera stvar je najbolj hitra? Tri milje je na blizo pet ur hodá; to je na blizo tako deleč, kakor od Celovca do Velikovca, ali od Kaple do Velikovca, ali od Ljubljane do Kamnika. Koliko časa potrebujejo različne stvari, da prehodijo tako pot? Človek pride peš v petih urah, če je pa hitrih nog, tudi v štirih. Poštni voz potrebuje tri ure; železnica pa pride v pol ure. Tudi angleški konji pretečejo to pot v pol ure. Slavno znan je bil angleški konj „sterling“, ki je pretekel tri milje v 15 minutah; tedaj je bil dvakrat tako hiter, kakor železnica. Tudi tako imenovani „veterni psi“ so hitrejši, ko železnica. Hitrejši ko angleški konj in veterni pes pa je orel, ki preleti tri milje v 12 minutah, orla pa še premaga golob, ki naredi to pot v 10 minutah. Najhujša burja je ravno tako hitra, ko golob, od Velikovca do Celovca pride v 10 minutah; navadni veter pa je bolj počasen, on preleti to pot komaj v dveh urah. Še hitrejši, ko orel, golob in burja, pa sta jek in kuglja iz puške; jek preleti tri milje v eni minuti in 12 sekundah; kuglja iz puške, ko bi tako deleč nesla pa še ene minute ne potrebuje, ampak le 48 sekund. Kuglja iz topa (kanona) pa je še hitrejši. Pa vse to še nič ni proti hitrosti naše zemlje. Ona teče tako hitro, okoli solncea, da premeri v 3 sekundah 16 milj; v tem času, ko bi kdo štel „ena, dve, tri“, preleti zemlja že tako pot, katero bi človek prehodil še le v 25 urah. Najhitrejša stvar na zemlji pa je luč, in proti njej je hitrost naše zemlje res polževa. Luč preleti v eni sekundi 42.000 milj ali 70.000 ur za pešca. Ko bi človek zamogel brez počitka hoditi noč in dan, potreboval bi osem let, da bi prišel tako deleč, kakor pride luč v eni sekundi. Da bi pa toliko prehodil, kolikor preleti luč v eni uri, moral bi hoditi 28.000 (osem in dvajset tavžent in osem sto) let. Če nam tedaj zvezdogledi pripovedujejo, da so nektare zvezde tako daleč od zemlje, da njih luč potrebuje več let, prej da prisveti do zemlje, potem si zamoremo misliti, kako neizmerno velik da je svet.

* Pariz gre rakovo pot, kar se tiče številca prebivalstva in vrednosti hiš. To je naravna posledica slabega gospodarstva. Pregarjanje duhovščine, katoliških redov tnkaj ne pomaga nič. Nespravljivi vtihnejo le za nekaj časa. Vsak pa, ki pride do moči in veljave, gleda le na to, kako bi obogatil, potem pa omolkne, in postane oportunist, to je oblastnikom se prikupuje.

* Krščanstvo v Indiji. V celi Indiji je 240 milijonov ljudi. Med njimi pa je le poldrugi milijon katoliških kristjanov, ki imajo 1832 duhovnikov, med njimi 95 misijonarjev iz reda jezuitov.

* Ako se konj v jezik ugrizne: vzemi surove strdi, mozga, živega apna in drobno stolčenega popra, vsacega enako. To se skuha v mazilo, s katerim se rana namaže dvakrat na dan.

M. B.

* Smrkelj pri konjih prežene „aurum pigmentum“ pomešano z žveplom. Oboje se dene na žrjavico tako, da se konju v nos kadi. Ta dim razdeli mokroto v glavi.

M. B.

Lepa prošnja!

Ljubi Slovenci, vam vsem je znano, kako huda nesreča je zadela 13. julija t. l. Zilsko Bistrico. Pogorelo je 7 hiš in farna cerkev, ki smo jo ravno popravljali, pa tudi farof in mežnarija. Farna cerkev je vsa pokončana, turn kaže le nekaj zažrnelega zidovja, lepi zvonovi so se raztopili, oltarji, leca, orglje, klopi, vse je konec vzelo. Vsi žalostni hodijo farani okoli, ker nimajo ne cerkve, ne službe Božje. Vsi smo polni skrbi, ker ne vemo, kje bomo vzeli toliko denarja, da si zidamo novo cerkev. Potrebovali bi najmanj 30.000 gld.; imamo pa je 9100 gld., ki smo jih dobili od zavarovalnice. Res, da nam bo pomagal naš visokorodni gospod cerkveni patron; pa vse bo še premalo. Fara je pa revna, in zmirom nas tepe nesreča. Leta 1865 je pogorelo 66 hiš, leta 1867 pa 8, in letos spet, kar smo zgoraj našli. Leta 1882 smo imeli povodenj, letos pa spet. Razdjani in uničeni so poti in mostovi, njive in travniki. Krotita nas ogenj in voda. Kje bomo jemali za novo cerkev? Zaupamo pa v Božjo pomoč, saj Božji hram hočemo zidati ne človeškega. Zraven Božjega blagoslova pa se zanašamo na dobre ljudi, katerih se v naši deželi ne manjka.

Naš občespoštovani gospod deželni predsednik nam je z odlokom od 7. novembra 1885 št. 11702 dovolil, da smemo skozi 6 mesecev po celi Koroški deželi nabirati mile darove za zidanje nove farne cerkve na Zilski Bistrici. Prosimo toraj vse dobre in blagosrène prebivalce Koroške, naj nas podpirajo z milodari. Po novem letu bomo poslali posebnega nabiralca po celi deželi, da bo pobiral darove. Tudi visokočastito Krško škofijstvo je ukazalo, naj se v ta namen pobirajo darovi po cerkvah.

Kot župnik te nesrečne fare obračam se posebno do visokočast. gospodov duhovnikov z bratovsko prošnjo, naj pobiranje teh darov podpirajo in vodijo.

Cerkveno predstojništvo sv. Martin na Zilski Bistrici koncem leta 1885.

L. Vavtižar, župnik;
Jakob Vigele, Marka Kaiser,
cerkvena ključarja.

Opomba. Vredništvo „Mira“ je volje, prejemati darove. Prosimo tedaj za nesrečne Bistričane na Zili!

Za zidanje nove cerkve na Zilski Bistrici so darovali:

Gosp. F. Haderlap, vrednik	1 gld.
„ Fr. Ozbič, podobar	1 „
Gospa Ana Haderlap	1 „
Č. g. prof. And. Einšpieler	10 „
Neimenovan	6 „
	<hr/> 19 gld.

Pravo dolenjsko vino se pije v Celovcu v gostilnici pri „Fortuni“ v Frölichovih ulicah blizo trgovca Merlina. Ravnokar je došlo letošnjo novo vino, prav sladko. Slovenci najrajši zahajajo v to gostilno.

Podpisani priporočuje se p. n. občinstvu, posebno prečastiti duhovščini, za izdelovanje **podob, oltarjev, prižnic, križevih potov** itd. iz lesa, in iz pravega angleškega marmor-cementa, kakor tudi tlak iz Portland-cementa v različnih obrazcih, ki ne zaostaja v trdoti nobenemu kamnu, vsakojake ornamente za poslopja in mozaikta. Vse cerkvene dela in prenovljenja in pozlatenja spadajoča v mojo stroko izdelujem trdno in po mogoče nizki ceni.

Fr. Ozbič,

cementni tehnikar, podobar in pozlatar
v Celovcu, šolske ulice št. 17.

Izobražen mož, 30 let star, slovenščine in nemščine popolnoma zmožen, bi prevzel posel občinskega tajnika ali kako drugo primerno službo. Ime se izvé pri vredništvu „Mira“.

Franc Rudholzer, urar v Celovcu na Leonove bukvarne, prodaja in popravlja vsake sorte zlate in srebrne **žepne ure**, drage ali dober kup, kakor kdo želi; **potem ure na stene** v izbah in za kuhinje. Zaloga je zmirom velika, da si vsak izbere, kar mu dopade. — Ure se popravljajo po ceni in dobro.

Loterijske srečke

od 2. januarja.

Line	89	50	7	9	16
Trst	80	57	45	35	30

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitre	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	20	6	50
rž	4	40	5	50
ječmen	3	80	4	75
oves	2	20	2	75
hejda	3	—	3	75
turšica	3	20	4	—
pšeno	—	—	—	—
proso	—	—	—	—
grah	5	20	6	—
leča	—	—	—	—
fižol	5	40	7	50
krompir	1	—	1	30
			na kilo	
			gld.	kr.
goveje meso			—	58
telečje meso			—	64
svinjsko meso			—	62
koštrunovo			—	44
maslo			1	—
puter			—	94
prekajen špeh			—	70
frišen špeh			—	56
mast			—	60
100 kil sena			2	40
100 kil slame			1	80
100 kil deteljnega semena			43	—